

LBRIS

We know
books

JOHN
GRISHAM

LISTA JUDECĂTORULUI

Apelul veni pe telefonul fix, printr-un sistem vechi de cel puțin douăzeci de ani, ce rezistase cu succes progresului tehnologic. Îl preluă o recepționeră tatuată, pe nume Felicity, o angajată nouă care avea să plece înainte să înțeleagă cum funcționau telefoanele. Plecau toate, se părea, dar mai ales personalul administrativ. Cifra de afaceri era ridicolă. Moralul era scăzut. Comisiei de Conduită Judiciară i se tăiase bugetul, pentru al patrulea an consecutiv, de către un guvern care abia dacă știa de existența ei.

Felicity reuși să transfere apelul în biroul aglomerat din capătul holului, ocupat de Lacy Stoltz.

- Un apel pe linia trei, spuse.
- Cine e? întrebă Lacy.
- N-a zis.

I-ar fi putut da replica în atât de multe feluri. Dar, în momentul acela, Lacy era plictisită și nu voia să-și consume energia certând-o cum se cuvenea pe copilă și punând-o la punct. Obiceiurile și protocoalele nu se mai respectau. Disciplina muncii pălea, iar CCJ aluneca în haos.

Veterană fiind, chiar cea mai veche din birou, era important să dea un bun exemplu.

– Mersi, îi spuse, apoi apăsă pe butonul telefonului ce clipea intermitent. Lacy Stoltz.

– Bună ziua, doamnă Stoltz. Aveți un minut?

Femeie, educată, fără accent, la patruzeci și ceva de ani. Îi plăcea întotdeauna să identifice interlocutorul după voce.

– Cu cine am plăcerea?

– Deocamdată, Margie, dar mă folosesc și de alte nume.

Lacy fu cât pe ce să pufnească în râs.

– Cel puțin, ești onestă. De obicei, îmi ia ceva timp să îmi dau seama dacă oamenii se folosesc de nume false.

Telefoanele anonime erau ceva obișnuit. Oamenii cu resentimente la adresa judecătorilor erau mereu șovăielnici și temători să se ia la luptă cu sistemul. Aproape tuturor le era frică de răzbunarea celor aflați la putere.

– Vreau să vorbim între patru ochi, spuse Margie.

– Putem vorbi în biroul meu, dacă dorești.

– O, nu, exclamă Margie, aparent îngrozită. Nu e bine. Cunoști Clădirea Siler, din apropiere?

– Desigur, spuse Lacy, ridicându-se și privind pe fereastră către Clădirea Siler, una dintre cele câteva clădiri guvernamentale tipice din centrul orașului Tallahassee.

– La parter e o cafenea, spuse Margie. Ne vedem acolo?

– Sigur. Când?

– Acum. Sunt la a doua cafea cu lapte.

– Nu te grăbi. Ajung în câteva minute. Mă vei recunoaște?

– Da. Ți-am văzut fotografia pe site. Sunt în spate, pe stânga.

Biroul lui Lacy oferea discreție. Cel din stânga ei rămăsese liber după ce colegul ei plecase la o firmă mai mare. De cealaltă parte a holului, un alt birou fusese transformat în spațiu de depozitare. Lacy porni către Felicity și se strecură în biroul lui Darren Trope, un angajat aflat în firmă de doi ani, care își căuta deja altceva.

– Ești ocupat? îl întrebă, întrerupându-l din ceea ce făcea.

– Nu tocmai.

Nici nu conta dacă era ocupat sau nu. Dacă Lacy avea nevoie de ceva, Darren se puna imediat la dispoziția ei.

– Fă-mi un serviciu! Merg la Siler să mă întâlnesc cu o străină care a recunoscut că se folosește de un nume fals.

– O, ador misterul! Categorie e mai interesant decât să stai la birou citind despre un judecător care a făcut comentarii indecente în fața unui martor.

– Cât de indecente?

– Destul de explicite.

– Imagini, video?

– Încă nu.

– Să-mi spui dacă faci rost. Așadar, ce zici, cobori peste câteva minute să faci niște poze?

– Sigur. Nicio problemă. Și n-ai idee cine ar putea fi?

– Absolut deloc.

Lacy coborî și merse încet, fără grabă, bucurându-se de aerul proaspăt, apoi intră în holul Clădirii Siler. Ceasul era aproape patru după-amiaza și la ora aceea nu mai bea nimeni cafea. Margie era în spate, pe stânga, la o masă mică. Îi făcu un semn rapid și discret, de parcă s-ar fi temut să nu fie văzută. Lacy zâmbi și porni către ea.

Afro-americană, la vreo patruzeci de ani, elegantă, atrăgătoare, educată, purta pantaloni și pantofi cu toc, fiind îmbrăcată mult mai bine decât Lacy, deși, în ultima vreme, la CCJ era permisă orice ținută. Fostul șef le cerea sacou și cravată și disprețuia blugii, dar se pensionase cu doi ani în urmă, luând cu el majoritatea regulilor.

Lacy trecu pe lângă teighea, unde barmanița stătea cu coatele lipite de masă și cu ochii lipiți de telefonul roz pe care îl privea fascinată. Nu-și ridică privirea, nici nu-i trecu prin cap să salute un potențial client, iar Lacy hotărî să renunțe la cafea.

Fără să se ridice, Margie îi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc. Vrei o cafea?

Lacy zâmbi, îi strânse mâna și se așeză în fața ei la masă.

– Nu, mulțumesc. Margie, corect?

– Deocamdată.

– Ok, nu începem prea bine. De ce te folosești de un nume fals?

– Ar dura prea mult să-ți spun povestea mea și nu cred că vrei s-o auzi.

– Atunci, ce sens au toate astea?

– Te rog, doamnă Stoltz!

– Lacy.

– Te rog, Lacy! Nu ai idee prin ce traumă emoțională am trecut ca să ajung aici! Sunt la pământ acum, înțelegi?

Părea bine, poate puțin agitată. Probabil din cauza celei de-a doua cafele. Ochii îi fugeau în toate părțile. Avea ochi frumoși și ochelari cu rame purpurii. Probabil fără dioptrii. Făceau parte din ținută, o deghizare subtilă.

– Nu știu ce ar trebui să spun. Ce-ar fi să începi să vorbești și vedem unde ajungem?

– Am citit despre tine. Scotoci într-un rucsac și scoase cu dexteritate un dosar. Cazul cazinoului indian, din urmă cu ceva timp. Ai prins-o pe judecătore că fura și a ajuns la închisoare. Un jurnalist l-a descris drept cel mai grav scandal de mită din istoria jurisprudenței americane.

Dosarul avea cinci centimetri grosime și părea organizat impecabil.

Lacy reținu că folosisese cuvântul „jurisprudență“. Era neobișnuit la o persoană de rând.

– A fost un caz important, spuse ea simulând modestia.

Margie zâmbi.

– Important? Ai distrus un sindicat al crimei, ai obținut condamnarea unei judecătore și ai trimis niște oameni la închisoare. Unde sunt și acum, din câte știi.

– Adevărat, dar nu a fost exclusiv meritul meu. Am lucrat alături de FBI. A fost un caz complicat și câțiva oameni au fost uciși.

– Inclusiv colegul tău, domnul Hugo Hatch.

– Da, inclusiv Hugo. Sunt curioasă. Pentru ce atâta efort de documentare în privința mea?

Margie își așază mâinile împreunate peste dosarul pe care nu îl deschisese încă. Degetele arătătoare îi tremurau ușor. Privi spre ușa de la intrare, apoi împrejur, deși nu mai intrase nimeni, nu ieșise nimeni, nu mișcase nimeni, nici măcar barmanița, care era în continuare cufundată în lumea virtuală. Sorbi din cafea. Dacă era cu adevărat la a doua, abia se atinsese de ea. Folosise cuvântul „traumă“. Recunoscuse că era „la pământ“. Lacy înțelese că femeia era speriată.

– O, n-aș zice chiar documentare, spuse Margie. Câteva informații de pe internet. Informații publice.

– Nu îmi dau seama încotro ne îndreptăm, spuse Lacy zâmbind și străduindu-se să nu-și piardă răbdarea.

– Treaba ta este să anchetezi judecători acuzați de infracțiuni, corect?

– Așa este.

– Și de când faci asta?

– Iartă-mă, ce importanță are?

– Te rog!

– Doisprezece ani.

Cifra aceea îi suna ca o înfrângere. Părea vreme îndelungată.

– Cum alegi cazurile în care te implici? întrebă Margie, trecând de la una la alta.

Lacy trase adânc aer în piept ca să-și păstreze cumpătul. Reclamanții erau adesea tulburați. Zâmbi, apoi spuse:

– Păi, de obicei, persoana care are o reclamație împotriva unui judecător ia legătura cu noi și stabilim o întâlnire. Dacă plângerea e justificată, persoana respectivă depune o reclamație oficială, pe care o analizăm într-un interval de până la patruzeci și cinci de zile. Perioada aceasta se numește evaluare. În nouă cazuri din zece, nu se merge mai departe și reclamația este respinsă. Dacă descoperim

dovezi ale unei infracțiuni, le aducem la cunoștința judecătorului în cauză, care are treizeci de zile la dispoziție să răspundă. De obicei, părțile își angajează avocați. Au loc anchete, audieri, sunt aduși martori, tot tacâmul.

În timp ce vorbea, intră Darren; o deranjă pe fata de la bar cerându-i o cafea fără cofeină pe care o așteptă ignorându-le pe cele două femei, apoi se așează la o masă în capătul opus, deschise laptopul și se prefăcu a lucra din greu. Fără să dea de bănuț, orientă camera de luat vederi a laptopului către Margie și începu să filmeze. Făcu și câteva poze.

Dacă înregistrase prezența lui în cafenea, Margie nu dădu niciun semn.

O asculta cu atenție pe Lacy.

– Cât de des se întâmplă ca un judecător să fie înlăturat din funcție?

Din nou, ce conta?

– Nu foarte des, din fericire. Avem jurisdicție asupra a peste o mie de judecători și cei mai mulți sunt oameni cinstiți, muncitori. Majoritatea reclamațiilor pe care le primim nu sunt serioase. Vin din partea unor împricinați nemulțumiți de verdict. Multe cazuri de divorț. Mulți avocați supărați că au pierdut. Avem de lucru, dar de cele mai multe ori conflictele se soluționează.

Vorbea ca și cum ar fi făcut o muncă plictisitoare și, după doisprezece ani, chiar părea așa.

Margie ascultă cu atenție, bătând darabana cu degetele pe coperta dosarului. Apoi trase aer în piept.

– Reclamantul este întotdeauna identificat?

Lacy reflectă o secundă, apoi răspunse:

– În cele din urmă, da. Se întâmplă rar ca partea reclamantă să își păstreze anonimatul.

– De ce?

– Pentru că reclamantul, de obicei, cunoaște datele cazului și trebuie să depună mărturie împotriva judecătorului. E greu să-i vii de

hac unui judecător dacă aceia pe care i-a înșelat se tem să vorbească.

Tu te temi?

Până și întrebarea păru să o înspăimânte.

– Da, se poate spune asta, recunosc eu ea.

Lacy se încruntă și arboră un aer plictisit.

– Ascultă, hai să trecem la subiect! Cât de grav este comportamentul despre care vorbești?

Margie închise ochii și reuși să spună:

– Crimă.

Îi deschise imediat și se uită în jur ca să vadă dacă o auzise cineva. Nu era nimeni suficient de aproape încât să fi auzit, cu excepția lui Lacy, care primi informația cu scepticismul pe care îl căpătase de-a lungul anilor. Își impuse din nou să-și păstreze cumpătul. Când o privi pe Margie, ochii acesteia erau umezi.

Lacy se aplecă spre ea și-i spuse în șoaptă:

– Vrei să zici că unul dintre judecătorii noștri a comis o crimă?

Margie își mușcă buza și scutură din cap.

– Știu sigur.

– Pot să te întreb de unde știi?

– Tatăl meu a fost una dintre victime.

Lacy absorbi informația și se uită împrejur.

– Victime? Sunt mai multe?

– Da. Cred că tata a fost al doilea. Nu cunosc numărul exact al victimelor, dar sunt sigură de vinovăția lui.

– Interesant.

– Puțin spus. Câte plângeri ați primit despre judecători care au ucis oameni?

– Păi, niciuna.

– Exact. În istoria Americii, câți judecători aflați încă în exercițiul funcțiunii au fost condamnați pentru crimă?

– Nu știu să fi fost vreunul.

– Exact. Zero. Așa că nu spune că e „interesant“.

– N-am vrut să te jignesc.

De partea cealaltă, Darren își încheiase misiunea și plecase. Niciuna dintre cele două femei nu băgase de seamă plecarea lui.

– Nu m-ai jignit, răspunse Margie. Nu mai spun nimic aici. Am multe informații pe care vreau să ți le prezint, ție și numai ție, dar nu aici.

Lacy avusese parte de destui țărăniți și dezorientați, care veniseră la ea cu cutii pline de documente ce aveau să dovedească fără de tăgadă că un ticălos de judecător era corupt până în măduva oaselor. Aproape de fiecare dată, după cinci minute față în față cu ei, stabilea verdictul și începea procesul de redirectionare a plângerii către sertarul cu solicitări respinse. De-a lungul anilor, învățase să citească oamenii, deși, în cele mai multe cazuri, scrântiții cu care avea de-a face nu reprezentau cine știe ce provocare.

Margie, sau care o fi fost numele ei real, nu era însă nici țărănită, nici dezorientată. Știa ceva și era speriată.

– În regulă, spuse Lacy. Ce facem în continuare?

– Cum adică?

– Ascultă, tu ai luat legătura cu mine. Vrei să vorbești sau nu? Nu mă joc și nu am timp să te trag de limbă, pe tine sau pe oricine altcineva care vine să se plângă de un judecător. Pierd și așa destul timp încercând să-i conving să vorbească pe cei care vin la mine. În fiecare lună am de-a face cu cel puțin o pistă falsă. Vorbești sau nu?

Margie începu din nou să plângă, ștergându-și obrajii de lacrimi. Lacy o privi cu compasiune, dar și pregătită să se ridice și să plece fără să privească în urmă.

Cu toate acestea, sugestia crimei o intrigă. Cea mai mare parte din munca ei la CCJ avea de-a face cu nemulțumirile frivole ale unor oameni nefericiți, cu probleme mărunte și care n-aveau mult de pierdut. O crimă comisă de un judecător în funcție era ceva atât de senzational, încât aproape nu-i venea a crede.

În cele din urmă, Margie vorbi din nou.

– Stau la Ramada, pe East Gaines. Ne putem vedea acolo, după program. Dar trebuie să vii singură.

Lacy dădu din cap ca și cum se așteptase la asta.

– Sunt necesare măsuri de prevedere. Lucrăm după niște reguli și una dintre ele spune că nu am voie să iau parte la prima întâlnire cu un reclamant singură și în afara biroului. Trebuie să vin însoțită de un alt anchetator, un coleg.

– Precum domnul Trope, de mai devreme? spuse Margie făcând semn cu capul spre locul unde stătuse Darren mai devreme.

Lacy o privi, prefăcându-se surprinsă din cale-afară și încercând cu disperare să vină cu un răspuns.

– Vorbesc de pagina de internet a biroului, ok? continuă Margie. Toți angajații au poze.

Scoase apoi din servietă o fotografie color și i-o întinse.

– Poftim, o fotografie recentă cu mine, color, de o calitate mult mai bună decât cea pe care domnul Trope a făcut-o mai devreme pe furiș. Cu urările mele de bine!

– Despre ce vorbești?

– Sunt sigură că a verificat deja imaginea mea în programul de recunoaștere facială pe care îl folosiți și nu a găsit nimic. Nu sunt în nicio bază de date.

– Ce tot zici?

Margie spunea lucrurilor pe nume, dar Lacy era buimăcită și nu era pregătită să recunoască.

– Cred că știi prea bine ce spun. Vii singură sau nu mă mai vezi niciodată. Ești cea mai experimentată anchetatoare din birou și, deocamdată, ai un șef interimar. Probabil, poți face tot ce vrei.

– Măcar de-ar fi așa ușor...

– Hai să zicem că ne vedem la un pahar, după serviciu. Ne vedem la bar și, dacă totul merge bine, urcăm în camera mea și discutăm între patru ochi.

– Nu pot urca în camera ta. Este împotriva regulamentului. Dacă depui plângere și se dovedește necesar să ne vedem în particular, atunci pot s-o fac. Cineva trebuie să știe unde sunt, cel puțin în faza inițială a procedurilor.

– În regulă. La ce oră?

– Ce zici de ora șase?

– Voi fi în spate, colțul din dreapta, singură, ca și tine. Fără microfoane, reportofoane și colegi care pretind că au venit la o cafea ca să înregistreze. Salută-l pe Darren din partea mea. Poate într-o zi îl voi cunoaște. De acord?

– De acord.

– În regulă. Acum, poți pleca.

Făcând cale întoarsă la birou, Lacy se gândi că nu-și amintea să o mai fi pus cineva la punct în felul acela, de la prima întâlnire.

Așeză fotografia pe biroul lui Darren.

– Bună treabă. Te-a ghicit din prima. Ne știe numele, poziția, numerele de identificare. Mi-a dat asta, a zis că e mult mai bună decât cele pe care le-ai făcut tu cu laptopul.

Darren se uită la fotografie.

– Are dreptate.

– Ai aflat ceva?

– Nu. Am verificat-o în programul nostru și nimic. Ceea ce, știi bine, nu înseamnă neapărat ceva.

– Înseamnă că nu a fost arestată în Florida în ultimii șase ani. Nu poți s-o verifici la FBI?

– Nu cred. Trebuie să le dăm un motiv și nu am niciunul. Pot să pun o întrebare evidentă?

– Te rog.

– CCJ este un birou de investigații, corect?

– Cel puțin în teorie.